

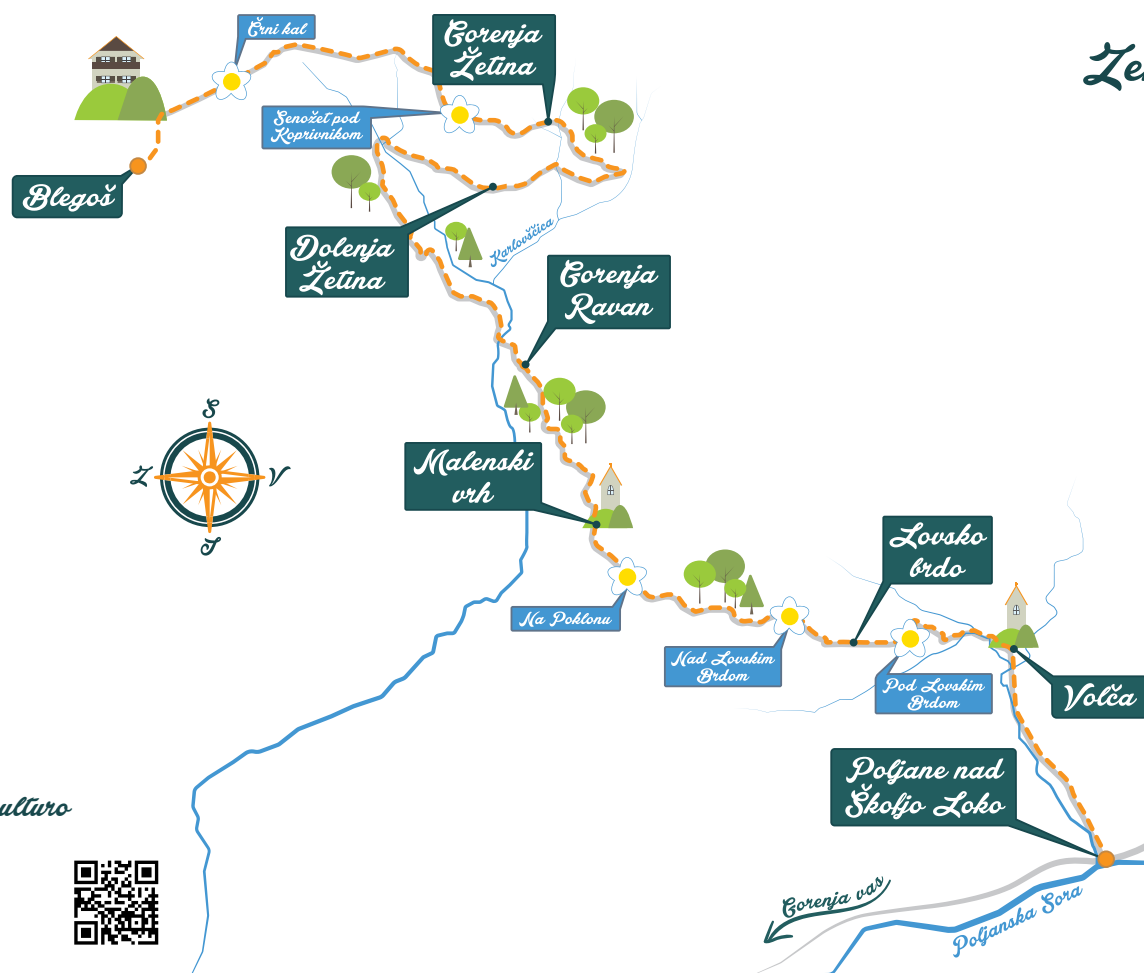

Legenda

- Izhodišče/Cilj
- Kraj
- ✿ Znamenitosti na poti
- - - Pohodna pot
- Reke/potoki
- Glavna cesta

Zavod za turizem in kulturo Poljanska dolina

Poljanska cesta 87
4224 Gorenja vas
031 720 573
zavod@poljanskadolina.com

Zemljevid pohodne poti Cvetje v jeseni

Dolžina poti (Poljane - koča na Blegošu): 15,2 km

Trajanje hoje: 5 ur

Trajanje hoje s postanki: do 7 ur

Podatki o nadmorski višini: Izhodišče (Poljane) 399 m

Cilj (Blegoš) 1562 m

Vzpon: 1163 m

POHODNA POT

Cvetje v jeseni

Ob 100-letnici izdaje knjige *Cvetje v jeseni* je nastala istoimenska pohodna pot iz Poljan na Blegoš. Avtor Ivan Tavčar tako slikovito opisuje svojo prehojeno pot, da smo se odločili nanjo povabiti še vas. Najlepši odlomki iz knjige vam bodo polepšali korake čez pisane travnike, šumeče gozde, mimo raztresenih kmetij in zaselkov pod Blegošem. Za piko na i pa boste z vrha Blegoša spoznali krasote, ki jih ponuja razgled na Poljansko dolino, veličastna hribovja in na okoliške kraje. Vodile vas bodo smerne table in markacije v obliki cvetlice, imenovane Kristusova srajčka oz. močvirska samoperka.

Č cvetlici, ki je postala simbol te poti

Pot je opremljena z usmerjevalnimi smerokazi in markacijami belo-rumene barve na modri podlagi. Osnova za markacijo je bila cvetlica, Kristusova srajčka, ki jo je Ivan Tavčar opisal v svoji povesti. Ta rastlina je močvirska samoperka (Parnassia palustris); cvetlica s petimi belimi cvetnimi listi in rumenimi prašniki. Cveti konec avgusta in ima samo en cvet na vrhu stebela, na katerega je priraščen samo en list.

Podroben opis poti ...

Začetek poti je postavljen v središče Poljan (**Poljane nad Škofjo Loko 27, 4223 Poljane**), kjer je tudi velika informativno-usmerjevalna tabla z vsemi podatki o poti.

Iz Poljan do Volče

Pa stopimo na pot. Iz Poljan do Volče moramo dober kilometer prehoditi po cesti. Hojo po asfaltirani cesti nam krajšajo pogledi na Blegoš – naš končni cilj. Pred Volčo se pogled ustavi na cerkvici nad vasjo in na kozolcu, ki zakriva pogled na celo vas. To je največji slovenski kozolec, saj ima kar osem oken. Domačini jim pravimo »štanti«. Sredi vasi nas smerokaz usmeri levo med hiše. Tako pridemo na cesto proti Malenskemu vrhu, ki se nato zložno vzpenja ob potočku. Takoj ko dosežemo gozd, zapustimo cesto in zavijemo levo v breg na staro konjsko pot. V času nastanka povesti je bila to glavna prometna žila podblegoških vasi z dolino. Ko še enkrat prečkamo glavno cesto, nadaljujemo po grebenski poti, ki je sedaj razširjena in omogoča vožnjo s traktorjem.

Vzpon proti Malenskemu vrhu

V tem delu gozda, avtor ga imenuje Tominčevo hrastje, je slišal petje »strica matica«; ptice kobilarja ali vuge. Na to nas opozori tudi tabla s podatki o tej ptici. Ko pridemo iz gozda, se nam odpre pogled na Blegoš in vasi pod Starim vrhom. Ob priključitvi na asfaltirano cesto zavijemo levo v vas – v Lovsko Brdo, nato pa desno v breg in sledimo markacijam.

Nad vasjo hodimo po slemenski poti med travnikom in gozdom. Ko ponovno pridemo na travnike, se nam odpre razgled na okoliške vasi in hribe. Nad kozolcem pridemo na utrjeno cesto, kjer zavijemo desno in se počasi spuščamo proti Malenskemu vrhu.

Na sedlu, kjer se odcepi krak ceste proti Suši, spet naletimo na pohodno tablo. Ta nas opozori, da smo na mestu, kjer se vidi pet cerkva istočasno. Pred nami je cerkev na Gori, levo za nami se med drevjem vidi vrh zvonika v Čabračah, proti vzhodu pa se vidijo cerkve v Četeni Ravni, v Javorjah in na Gabrški gori. Včasih so se na tem mestu priklonili proti vsaki cerkvi, zato je Tavčar to mesto imenoval Poklon. Do tega mesta je Meta spremljala Janeza, ko je odhajal nazaj v Ljubljano.

Malenski vrh je po grebenu razpotegnjena vas in nima nobenega vrha. V starih urbarjih je bil vpisan kot »Malinski

vrh«, po malinah. Skozi vas gremo po cesti, kjer nam pogled na Blegoš daje osnovno smer. Na križišču nad vasjo, v starem kamnolomu, ponovno zapustimo asfaltirano cesto in nadaljujemo po makadamski poti rahlo v breg.

Od Gorenje ravni do Žetine

Skozi razpotegnjeno Gorenjo Ravan hodimo vse do Dolenje Žetine. Spodaj v grapi teče potok Karlovščica, kjer sta Meta in Janez lovila ribe.

Do prve kmetije pelje cesta, potem pa se pot zoži na širino konjske poti, na nekem mestu na širino steze. Kar težko si predstavljamo, da je bila pred manj kot 60 leti ta pot glavna komunikacija vasi z dolino. Ob izstopu iz gozda zagledamo obe Žetini kot na dlani. Ob poti pa nas spremlja pravi češnjevec drevored. V začetku maja so kraji pod Blegošem zagotovo najlepši. Takrat zacveti neskončno število češnjevih dreves.

Pri naslednji kmetiji spet pridemo na asfaltirano cesto. Tukaj je za cesto vodni izvir z odlično in zelo hladno vodo. Ko pridemo v gozd, sledimo smerokazom, ki nas usmerijo levo na makadamsko pot. Na travnikih ob poti, v poznem poletju, raste močvirska samoperka oz. Kristusova srajčka. V jesenskem času jo najdemo še nad Gorenjo Žetino in na travnikih ob planinski koči na Blegošu.

Cesta nas vodi v Dolenjo Žetino. Ob kapelici sredi vasi zavijemo desno v breg, sledimo markacijam in po stari poti pridemo v Gorenjo Žetino, na t. i. »Jelovo brdo«. Kmetija Andrejon vabi k okrepčilu. Tu se pohodnik okrepča in si nabere moči za nadaljevanje poti.

Od Andrejona do Črnega kala

Da se v nadaljevanju poti izognemo asfaltirani cesti in prometu, krenemo v breg po poti med hlevom in kozolcem. Pot nas pelje v gozd in na travnike pod Koprivnikom, kjer sta Meta in Janez v zgodbi nabirala lešnike. Na vseh križiščih sledimo markacijam, da ne zavijemo preveč desno v gozd, stran od Blegoša. Preden dosežemo travnike, moramo premagati še brezpotje skozi smrekov gozd, strmo v breg. Že smo na traktorski poti, ki nas pelje mimo

lovske preže po zgornjem robu travnika. Verjetno je to najbolj razgleden del poti, saj ob lepem vremenu pogled seže vse do Snežnika. Cesta nas nato v rahlem spustu vodi do Črnega kala – sedla pod Blegošem, prehoda med Poljansko in Selško dolino.

S Črnega kala na Blegoš

S Črnega kala na vrh Blegoša vodi več označenih poti. Mi bomo krenili po desni strani, »za Blegošem«. Tu sta v zgodbi hodila tudi Meta in Janez. Zanimivost te poti je vsekakor ta, da je ta pot vrisana že v vojaški karti z letnico 1769. Ta pot je bila tudi meja med različnimi lastniki.

Cesta se rahlo vzpenja in je prijetna za hojo. Tudi razgled proti Ratitovcu in Triglavu ob lepem vremenu nudi svojevrsten užitek. Ko se cesta »postavi pokonci«, zavijemo po označeni poti levo v breg. To mesto je v zgodbi imenovano Ajdova reber. Danes to ime ni več v uporabi, starejši prebivalci Potoka pa se še spominjajo mesta, kjer je stala Ajdova bajta.

Dolina, obrnjena nazaj proti Črnemu kalu, se imenuje Plavna dolina, v starih zemljevidih pa je imenovana Plevna dolina. Gozdarji in oglarji, ki so kuhali oglje za fužine v Železnikih, so tukaj stanovali, sejali ajdo in pleli skromne njivice. Zato ime Plevna dolina. Zaradi oglarjenja so bili v preteklosti gozdovi na tem mestu izsekani do te mere, da so vas v dolini ogrožali snežni plazovi. Znan je podatek, da se je na sv. Miklavža, 6. decembra 1799, sprožil snežni plaz, ki je podrl vse zgradbe v dolini, do vasi Potok.

Po dobro shojeni grebenski stezi pridemo do planinske koče na Blegošu. V zgodbi je to mesto imenovano Mali Blegoš. Tukaj se lahko okrepčamo in spočijemo pred končnim naskokom na vrh. Neporaščen vrh ob lepem vremenu nudi čudovit razgled v vse smeri. Le obiščite ga!

Z vrha se lahko vračamo po isti poti ali izberemo katero od preostalih markiranih smeri. V povesti sta se Meta in Janez na Črni kal vračala po strmi grebenski stezi. Zakaj se ne bi še mi?

*Avtor besedila: Franc Miklavčič, Lucija Kavčič
Avtorji fotografij: Lucija Kavčič, Denis Bozovičar*